

Peter Burke, *Yeniçağ Başında Avrupa Halk Kültürü*, çev. Göktuğ Aksan,

Ankara: İmge Kitabevi, 1996, 9755331212, 384 s.

Muazzez Gündüz Oğul*

İngiliz tarihçi ve akademisyen Peter Burke, kültür tarihi ve erken modern dönem Avrupa tarihi üzerine yaptığı çalışmalarla tanınmaktadır. Bu anlamda “Yeniçağ Başında Avrupa Halk Kültürü” adlı eseri alanda önemli bir kaynaktır. Kapsam bakımından oldukça geniş bir konu olan halk kültürü, söz konusu kitapta Peter Burke tarafından ustalıkla incelenmiş ve yorumlanmıştır. Özellikle dikkat çekmek gerekir ki yazar kendi fikir ve düşüncelerini ortaya koyarken tarafsız kalmaya özen göstermiş ve anlatımlarında yanlı bir tavır sergilememiştir. Eser Türkçeye Göktuğ Aksan tarafından akıcı ve anlaşılır bir şekilde çevrilmiştir.

“Yeniçağ Başında Avrupa Halk Kültürü” adlı kitap, toplamda üç kısımdan oluşmakta ve temel olarak 1500-1800 arası dönemi ele almaktadır. Bununla birlikte eserin sonunda ekler ve konuyu destekler nitelikte resimler bölümü bulunmaktadır. Kitapta her kısım farklı konu başlıklarından meydana gelirken, anlatımda genel olarak kronolojik sıralama takip edilmiştir. Peter Burke eserde ilk olarak “Halk Kültürü Arayışı” adlı kısımda toplumu oluşturan sınıfsal yapılar üzerinde durmuş ve bu yapılar arasındaki farklılıklar-benzerlikler üzerinden halk kültürünün kendi içindeki renklerini tartışmaya çalışmıştır. “Halk Kültürünün Yapısı” adlı kısımda ise kültürel değerlerin nereden geldiğini ele alarak, söz konusu değerlerin işleyişi ve yapısını açıklamıştır. Bu bağlamda kültürel mirasta yaşanan değişim ve dönüşüm üzerinde de sıkça durmuştur. Yazar son olarak “Halk Kültü-

* Arş. Gör., Sinop Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü, Sinop/Türkiye, mgunduz@sinop.edu.tr, orcid.org/0000-0001-8369-7912

ründeki Değişiklikler” adlı üçüncü kısımda ise halk kültüründe yaşanan reform hareketini irdelemiş, reformun sebep ve sonuçlarından bahsetmiştir. Aynı zamanda okur-yazar kişi sayısındaki artış, artı ürünle birlikte gelişen ticaret ve halk arasındaki sınıfsal ayırımın belirginleşmesi bu bölümde etraflıca ele alınmıştır.

Peter Burke, kitabın “Halk Kültürü Arayışı” adlı ilk kısımda halk şarkısı ve halk kültürü gibi sözcüklerin nereden geldiğini ve hangi dilden türediklerini açıklamaya çalışmıştır. Buna göre ifade edilen terimler ilk olarak Almanya’da kullanılmaya başlanmıştır. Yazar, şiir ile halkın kaynaşmasının Grimm Kardeşlerin eserlerinde özellikle ön plana çıktığını belirtmiştir. Çünkü onlara göre şiir, halka ait ortak bir değer olup yazılma amacı güdülmeyen söz konusu toplumda kendiliğinden meydana gelmişti. Bu süreçte birçok halk şarkısı koleksiyonu oluşturulmuş, Rus baladları, Sırp baladları vb. gibi önemli eserler gün yüzüne çıkmıştır.

Öykü ve hikâyeler aracılığı ile halkın keşfedilmeye başlandığını belirten Peter Burke, halka ait karnavalların, Ermiş Yortusu’nun ve yaz festivallerinin ortak değerler halini geldiğini ifade etmiştir. Yaşanan değişim şüphesiz, dönemin yazarlarını etkilemiş ve onların kitaplarına da konu olmuştur. Dolayısıyla halk tarihini yazmak popüler hale gelmiştir. Gezinlerin bu noktada önemine dikkat çeken yazar, onların gittikleri yerlerde gelenek-göreneklere araştırdıklarını ve seyahatnamelerinde söz konusu değerler dizisinden bahsettiklerini vurgulamıştır.

Peter Burke, tıpkı Herder ile Grimm Kardeşler gibi, oluşan ortak değerler dizisinin bir ulusun ortak ruhunu oluşturduğunu ve halk kültürünün aslında kırsal gelenekten doğduğunu ifade etmiştir. Ona göre ele alınan dönemde halk doğal, cahil, akılcı olmayan ve geleneklerine bağlı bir izlenim oluşturuyordu. Kâşifler ise çoğunlukla üst sınıf olarak ifade edilen belirli bir tabakada yer almaktaydı. Bu kapsamda ulusların kültürel yapı içerisinde ortak değerler dizisi inşa ettiğini belirten yazar, halk kültürünün her yerde aynı olmadığını vurgulamıştır. Keşif daha çok Avrupa’nın İtalya, Fransa ve İngiltere gibi çevre ülkelerinde yaşanmıştır.

Yazar, halk kültürünün 1800’lerde keşfedilmesinin altında yatan en önemli sebebi, geleneklerin kayıt altına alınmaya başlanmasında görmüştür. Bu anlamda kültürlerin derlenmesi, yayınlanması ve anlatılması öne çıkmıştır. Yayınlanma aşamasında kişilerin birbirlerinden etkilendiğini belirten Burke, farklı anlatımların aslında bir uyarlamadan oluştuğunun altını çizmiştir. Kitabın ilk kısmında halk kültüründeki çeşitliliği ayrıca belirten yazar, toplumun farklı kesimlerinde oluşan tabakalaşmaya bağlı olarak alt kültürlerden bahsetmiştir. Bu anlamda toplumda üst sınıfı oluşturan insanların daha çok eğitilmişlerin dili olan Latinceyi bildiklerini, karnavallara ve festivallere gittiklerini vurgularken, bu kimselerin kendilerine öykü anlatan kimseler tuttıklarına değinmiştir.

Peter Burke'ye göre toplumda eğitimli olarak görülen kesim, halk kültürüne ait değerleri tamamen kendileri ile ilişkilendirmiştir. Onlar kendilerini bu kültürün bir parçası olarak görmüşlerdir. Anlatımında sayısal verilerden de yararlanan yazar, bu dönemde toplumun %90'ının taşralılardan meydana geldiğini vurgulamıştır. Ona göre halk kültürünün asıl yaratıcısı Avrupa'nın değişik yerlerinde farklı hayatlara sahip köylülerdir. Kaleme alınıp, yazılanlar ise onların şarkıları, oyunları ve danslarıydı. Örneğin bu dönemde çobanların, sürüleriyle beraber sürekli göçtüğünü ifade eden Burke, onları sınırları olmayan özgür insanlar olarak betimlemiştir. Bu anlamda çobanların sürülerini kaybettiklerinde yavaş melodili müzik yaptıklarını, onları bulduklarında ise yaşadıkları coşkuyu ve neşeyi yansıtır biçimde hareketli müziği tercih ettiklerini aktarmıştır.

Halk kültüründe şehirlerin, sayısız festivale ev sahipliği yaptığının altını çizen Peter Burke, söz konusu festivallere loncalardan zanaatkârlara, değişik mesleklerin katılım sağladığını belirtmiştir. Gezinleri farklı bir grup olarak değerlendiren yazar, bu gruba askerleri, denizcileri, hırsızları ve dilencileri de dâhil etmiştir. Dinsel ve bölgesel farklılıkları bölüm sonunda ele alan Burke, bu noktada büyük farklılıkların altını çizmiştir. Ona göre söz konusu dönemde her dinin kendine özgü törenleri, ritüelleri, ayinleri ve inanışları bulunmaktaydı. Örneğin İspanya Yahudilerinin kendi şarkıları ve ozanları varken çingenelerin herkesten farklı bir dili vardı.

Peter Burke "Halk Kültürünün Yapısı" adlı ikinci kısımda halka ait ve halktan izler taşıyan kültürlerin yayılma biçimlerini ele alarak, halk kültürünün yayılmasında zanaatkâr ve köylülere önemli roller atfetmiştir. Örneğin bir anne, çocuğunu büyütürken şüphesiz olarak sahip olduğu kültürü de kendiliğinden öğretmiştir. Bunun yanında profesyonel olarak adlandırılan doktorlar, öne çıkan aileler ve zanaatkârlar tecrübelerini kayıt altına alarak, bu şekilde kültürleriyle ilgili değerli bilgiler vermişlerdir. Ele alınan profesyonellerin yanında bir de yazar tarafından amatör olarak adlandırılan, gerçek mesleklerinin yanında şarkı söylemeyi, oynamayı ek gelir için yapan kimselere değinilmiştir. Ona göre halk kültürü bu şekilde, aracı gruplar tarafından kamuya açılarak, hayatta kalmıştır.

Anlatımını verdiği örneklerle destekleyen yazar, halk kültürünün ilk olarak evlerde, sokak aralarında ya da kapı arkalarında hayat bulduğunu, buradan açık sahnelere, kiliselere ve taverna gibi kamusal alanlara taşındığını belirtmiştir. Özellikle kilisenin, toplanma mekânı olmayan yerlerde önemli bir kültür merkezi işlevi gördüğüne dikkat çekmiştir. Söz konusu mekânlar aracılığı ile halka ait olan kültürün topluma sunulduğunu vurgulayan Burke, insanların ortak değerleri yaşattığı alanların önemine değinmiştir. Yazara göre bu alanlarda dans etmek,

şarkı söylemek ve oyunlar izlemek, toplum ruhunun oluşumuna da büyük katkı sağlamıştır. Çünkü panayır gibi sosyal ortamlarda bir araya gelen insanlar, birbirleriyle kaynaşma imkânı bulmuştur. Peter Burke geleneksel göstericileri incelediğinde, onları halk geleneğinin sözcüsü konumunda değerlendirmiştir. Bu anlamda geleneğin birey olarak taşınmasına dikkat çekmektedir. Kendisi, geleneksel göstericilerin halka ait kültürel değerler üzerinde bazı ufak tefek değişiklikler yaptıklarını ve bu şekilde onları topluma sunduklarını belirtmiştir. Bunu ise bilinçli olarak söz konusu değerleri sıradanlıktan ve olağanlıktan kurtarmak olarak yorumlamıştır. Kitapta belirtildiği şekilde “ezgi yok, ezgiler var” ifadesi halk kültürünün neden anonim olduğunu açıklar niteliktedir.

Geleneksel biçimler konusunda, coğrafyaya göre değişen farklılıklara dikkat çeken Peter Burke, iki farklı bölgede hiçbir şeyin tamamen aynı olmadığı gibi farklı da olmadığını, ancak anlatıların çoğunlukla temelde benzer olduğunu belirtmiştir. Kitapta örnek olarak dansları konu alan yazar, her dansın ortaya çıktığı bölgenin adıyla anılmasına rağmen birkaç dans türünün varlığından bahsetmiştir. Ona göre halk şarkıları, öyküleri ve oyunları aslında formül olarak aynıdır, yalnızca içerik olarak farklı öğelerin bir araya getirilmesi söz konusudur. Çünkü Peter Burke kültürü, tıpkı şimdi olduğu gibi yeniçağ başlarında da zamana ve mekâna bağlı olarak “birileri” aracılığıyla öğrenilen değerler bütünü olarak tanımlamaktadır.

Peter Burke halk kültürüne konu olan başrollerin, kahramanlardan, kötü adamlardan ve maskaralardan oluştuğunu belirtmiştir. Ona göre anlatılarda hükümdar daha çok eşit adalet dağıtıcı olarak öne çıkarılırken, ruhban sınıfı ağırlıklı olarak tasvir edilmiştir. Sözü edilen aç gözlülüğün ne boyutlarda olduğunu göstermek için ücretini ödemediği için ölüyü gömmeyen rahibin öyküsüne yer vermiştir.

Yazar halk kültürüne konu olan ve sahip oldukları üstün özellikleriyle anılan kahramanları ayrıntılı bir şekilde betimlemiştir. Anlatılarda yaptıkları icraatlarla “adil kral” gibi tanımlamalara sahip kralların öne çıktığını, daha sonra ise aynı isme sahip olan krallara aynı biçimde kalıcılık atfedildiğini belirtmiştir. Olağanüstülükler halk kültüründe önemlidir. Çünkü destan, efsane ya da hikâyeci yazım tarzında olduğu gibi hayata dair bir şey ne kadar farklı ve olağanüstü betimlenirse akılda kalıcılığı ile sonraki kuşaklara aktarılması kolaylaşır. Ele alınan dönemde eğitilmiş olan kişilerin anormal olarak görüldüklerinin altını çizen Peter Burke, onların genellikle büyücü olarak nam saldıklarını dile getirmiştir.

Karnavalı kısaca, düzensizliğin kurumsallaşması ve dünyayı tersine çevirme töreni olarak tanımlayan yazar, bunun Akdeniz Bölgesi’nde özellikle öne

çıktığının altını çizirken, iklimin uygunsuz olması sebebiyle kuzeyde yaygınlık kazanmadığını belirtmiştir. Peter Burke, halk kültürünü oluşturan karnaval dönemini Avrupalıların katıldığı paskalya, bahar bayramı, Noel'in 12 günü, 6 Ocak bayramı ve yeni yıl gibi festivaller kapsamında değerlendirmiştir. Söz konusu dönemlerde halk çalışmayı bırakıp, yeme-içmeye başladıkları süreç yaşamıştır. Peter Burke, karnavalları festivaller içinde ayrı bir konumda değerlendirmiştir. Çünkü insanlar için karnaval dönemi, akla gelen her şeyin yapıldığı, cezaların ve sınırlamanın olmadığı bir dönemdir. Bölgelere göre değişiklik gösteren iklim, coğrafya vb. gibi çeşitlilikler karnavalların yapısında farklılıklara yol açmıştır. Örnek olarak Venedik şehrini ele alan yazar, buradaki San Marco Meydanı'nı betimleyerek anlatmıştır. Karnaval döneminin bir özgürlük alanı olduğunu dile getiren Peter Burke, kelimenin tam anlamıyla baş aşağı dönmüş bir dünyadan bahsetmiştir. Çünkü bu dönemde insanlar çeşitli kostümler giyerek eleştiri yapabilirlerdi. Eleştirilere otoritelerin de dâhil olduğunun özellikle belirten yazar, üst sınıfların niye böyle bir düzensizliğe izin verdiği sorusunu basitçe cevaplamıştır. Çünkü ezilen insanlar kızgınlıklarını, kırgınlıklarını ve nefretlerini bu dönemde dışa vurarak atmışlardır. Bu sebeple otoriteler yılın belirli dönemlerinde insanların özgürce hareket etmelerine izin vermişlerdir. Yazar, olası bir isyanın önlenmesi amacıyla, özel dönemlerde silah taşımının yasaklandığını ayrıca belirtmiştir.

“Halk Kültüründeki Değişiklikler” adlı kitabın son kısmının ana konusu halk kültüründe yaşanan reformdur. Yazar, reform hareketini Katolik ve Protestanların, geleneksel uygulamalara karşı çıkması olarak ifade etmiştir. Ona göre hareketin olumlu ve olumsuz olarak iki yanı vardır. Olumlu olarak Protestan ve Katolik reformlarının zanaatkâr ve köylülere ulaştırılması öne çıkarken, olumsuz olarak geleneksel halk kültürünün bastırılması söz konusu olmuştur.

Reformcuların temel olarak giz oyunlarına, halk vaizlerine ve festivallere karşı çıktıklarının altını çizen Peter Burke, bununla ilgili geniş bir yasak listesinden bahsetmiştir. Özellikle reformcular halk kültürünün canlı mekânı olması bakımından festivallere karşı ciddi anlamda tepki göstermişlerdir. Tepkilerin ileri boyutlarda yaşandığını belirten yazar, heykellerin yıkıldığını, kitapların ve tiyatroların yasaklandığını dile getirmiştir.

Yazar, reformcuların halk kültürüne karşı çıkmasının nedenini, karnavalların Hristiyan geleneğinde olmamasında görmüştür. Çünkü reformculara göre tüm bunlar putperest inançtan kaynaklanmaktaydı. Bununla beraber gerek büyü-sihir, gerekse halk törenleri ve masallar Protestanlar ve Katolikler tarafından yasaklanmıştır. Yazar, yasakların bir diğer nedenini festivallerin günahlara sebebiyet

vermesi olarak açıklamıştır. Burada özellikle sarhoşluk, oburluk, şehvet vs. gibi davranış biçimlerinin olumsuz anlamda özendirilmesinin altı çizilmiştir. Aynı zamanda insanlar tarafından söz konusu festivallere/oyunlara para ve zaman harcanması, Tanrı'ya bir karşı gelişi olarak yorumlanmıştır.

Peter Burke halk kültürüne karşı reform anlayışını Protestan ve Katolik görüş çerçevesinde yorumlamıştır. Katolik reformun daha çok halk kültüründe belirli değişiklikler yaptığını, Protestan reformun ise yasaklamayı ön plana çıkardığını belirtmiştir. Örneğin Protestanlar karnavala olduğu gibi perhize de yasaklama getirirken, Katolikler festivallerin yasaklanmasından ziyade arınmasını istemişler, kilise kutsal bir mekân olduğu için bahçesinde dans etmeyi yasaklamışlardır. Yaşanan gelişmeleri değerlendiren yazar, söz konusu yasakların Hristiyanlığın ilk günlerine kadar gittiğinin altını çizmiştir. Özel olarak Luther ve dönemini ele alan Peter Burke, Luther'in halk geleneğine ılımlı baktığını fakat taraftarlarının onunla aynı düşünmediğini belirtmiştir.

Reform hareketi ve yasakların ardından reformcuların yasakladıkları değerler yerine başka alternatif değerler oluşturmak istediklerini belirten Peter Burke, yeni bir halk kültürü yaratıldığını ifade etmiştir. Örneğin Luther, aşk şarkıları yerine geçebilecek ilahiler koleksiyonu hazırlamıştır. Yaşanan gelişmelerle birlikte okuma-yazma oranını ele alan yazar, 18. yüzyılda Protestanların bu oranlamada öne çıktığını belirtmiştir. Tüm bunlara karşın Katolik kültürde yaşanan değişimin daha az olduğunu ifade eden Burke, burada tapınakların yıkılmayıp, kiliseye dönüştürüldüğünü belirtmiştir. İki farklı dini yapıyı karşılaştırmalı ele alan yazar, Katolikler arasında okuma-yazma bilmeyen insan sayısının Protestanlara göre daha fazla olması sebebiyle Katoliklerin, Protestanlar gibi görsellere çok karşı çıkmadıklarını öne sürmüştür.

Peter Burke, 1650-1800 arası dönemde Katolik ve Protestan ruhban sınıfı tarafından reformlarda sistematik girişimler yapıldığını belirtmiştir. Bu süreçte din adamı olmayan sivil halktan hâkimler gibi kimseler de reformda etkin rol oynamıştır. Merkeze uzak yerlerde reformların çok daha gevşek bir şekilde uygulandığını belirten yazar, halk kültürünün izlerinin bu bölgelerde çok uzun süre yaşadığını belirtmiştir.

Yazar üçüncü bölümün son kısmında 1500-1800 arası dönemdeki değişimleri incelemiştir. Bu dönem aralığındaki okur-yazarlık oranında, ekonomide ve politikada değişimler yaşanmıştır. Aynı zamanda nüfus artmış, iş arayışıyla şehirlere göçler yaşanmış ve ekonomik değişimler meydana gelmiştir. Yaşanan değişim ve dönüşümlerin halk kültürünü yeniden biçimlendirdiğinin altını çizen Peter Burke, eskiden tek bir kaba sahip olan insanların artık bir yemek takımına ya da bir-

den fazla döşemeye sahip olduklarını belirtmiştir. İfade edilen süreçte artı ürünün oluşması ve ulaşımda yaşanan gelişmeler ile köyler zenginleşmiş, insanlar için konfor kaçınılmaz olmuştur. Yazar, Doğu Avrupa'yı tüm bu gelişmelerden ayrı tutmuştur. Çünkü Balkanlarda bu dönemde bacasız tek odalı evler mevcudiyetini korumaya devam etmiştir. Bu bölümde detaylandırılarak verdiği örnekler ve benzersiz açıklamalar mikro tarih çalışmaları açısından ayrıca değerlidir.

Değişimin bir yansıması olarak “eğlencenin ticarileşmesi” kavramının öne çıktığının ifade eden Peter Burke, sirkleri buna örnek olarak vermiştir. Tarihsel bağlamda 1800'lere gelindiğinde okuma-yazma oranının arttığını ifade eden yazar, ulaşımın bir uzantısı olarak taşrada kitaplara ulaşılabilirlik seviyesinin yükseldiğini vurgulamıştır. Bu dönemde halkın siyasal bilinç anlamında duyarlı olduğunu belirten Peter Burke, basının önemli rolünün altını çizmiştir. Çünkü çeşitli esnaf grupları bir araya gelerek devletin varlığını, var olma nedenini bu dönemde tartışmışlardı.

Eserde son olarak üst sınıfların halk kültüründen çekilmeye başlamasını inceleyen Peter Burke, kopuşun 1800'lerde gerçekleştiğini belirtmiştir. Ona göre 1200'lerde herkesin kültürü olan halk kültürü, bu döneme gelindiğinde alt sınıflara terk edilmiştir. Yazar, halk kelimesinin artık sıradan insanları tanımladığını belirtirken, yaşanan dönüşümle ruhban sınıfı, soylular, tüccarlar ve çeşitli meslek sahipleri ciddi anlamda halk kültürü ile ayrı konumlarda yer almışlardır. Peter Burke, ruhban sınıfının, soyluların ve burjuvazinin halk kültürünü terk etme nedenlerini farklı açılardan değerlendirmiştir. Ona göre ruhban sınıfı için bu ayrılış Protestan ve Katolik reformun bir parçasıyken, soylular ve burjuvazi için bilinçli bir harekettir.

Biri halk, diğeri ise öğrenilmiş kültür olarak iki farklı yapıya dikkat çeken Peter Burke, kopuşun Avrupa'nın farklı yerlerinde farklı biçimlerde yapılandığını belirtmiştir. Yazara göre sözü edilen ayrım, Batı'ya göre Doğu'da epey geç gerçekleşmiştir. Örneğin Polonya'da 18. yüzyıla kadar şövalye masalları aydın kesim tarafından okunurken, Rus soyluları, halk kültürünü terk etmede Avrupa'ya göre geç kalmıştır.

Halk kültürü ile öğrenilmiş kültür arasındaki ayrımı kitabın sonunda inceleyen yazar, bazı eğitimli kesimin bir zamanlar ortak değer olarak kabul edilen halk kültürünü kaydetmeyi önemli bulduklarını belirtmiştir. Çünkü onlar için baladlar ve atasözleri gibi değerler sadece sıradan insanlara değil herkese aitti. Peter Burke'ye göre halk kültürü 1500'lerde herkesin paylaştığı ortak değerler bütünüyken 1800'lere gelindiğinde, sıradan insanlara terk edilmiştir. Fakat bu ayrım sonrasında yine egzotik ve farklı görülerek yeniden keşfedilmek istenmiştir.

Erken modern dönem Avrupa halk kültürü üzerine değerli bilgiler veren “Yeniçağ Başında Avrupa Halk Kültürü” adlı eser, hem yöntem hem de içerik bakımından alanında önemli bir kitaptır. Çünkü yeniçağ başlarında Avrupa halk kültürü değişken ve daha çok sözlü anlatımlardan oluşmuştur. Genel manada değerlendirildiğinde ele alınan döneme ait yeteri düzeyde somut verilerin bulunmamasından dolayı yapılan araştırmaların çoğu, Avrupa tarihinin siyasi ya da ekonomik yönü üzerinde durmaktadır. Çalışma kapsamında incelenen kitapta temel olarak halk kültürünü şekillendiren kodlar üzerinden genel bir değerlendirme yapılmaya çalışılmıştır. Peter Burke, kaynakların değerlendirilmesi ve yorumlanması bakımından özgün bir yazar olarak karşımıza çıkmaktadır. Anlatımı destekler nitelikte, kitapta ayrı bir bölüm gibi verilen resimler kısmı ise ele alınan dönemin okuyucu hayalinde canlanmasına yardım etmektedir. Konunun geniş ve daha önce ifade edildiği gibi kaynaklarının yetersiz olması dolayısı ile bölgesel ayrıntılardan kaçınılmış, daha genel manada Avrupa halk kültürünün gelişimi incelenmeye çalışılmıştır. Peter Burke’ye göre ele alınan dönem üzerine yazılan eserler genellikle aracı gruplar tarafından kaleme alınmıştır. Örneğin Venedik karnavallarını Goethe gibi yabancı ziyaretçilerden öğrenirken buna benzer pek çok değer ve oluşum ya resmi olarak belgelenen kilise-devlet kayıtlarından ya da halk şairlerinin, aktörlerinin yazdığı yapıtlardan öğrenilmektedir. Kitapta üzerinde durulmuş olan konuları daha önce ele alınmamış örnekler ve ayrıntılarla aydınlatmaya çalışan Peter Burke, günümüzde popüler hale gelen yerel tarih çalışmaları açısından bir yöntem örneği oluşturmaktadır. Yazar, bu noktada temel bir soru sormaktadır: Bugüne kadar kaleme alınan eserlerin anlatımları üzerinde bir değişiklik yapılmış olabilir mi? Ona göre temel kaynakların günümüze ulaşmamış ya da hiç oluşturulmamış olması sebebiyle yazılı belgeler üzerinden sadece dolaylı bir yaklaşımda bulunmak mümkündür.